

въ кръгътъ си... Такива сили, като васъ, е грѣхота да стоѣтъ на страна... Борбата наша ще бѣде велика... Отечеството ни призовава... Сички, сички нека бждемъ... Честъ и слава на тебе, Кандовъ! Какъ ще се зачудѣтъ приятелитѣ, като имъ кажж!... Дай братко, ржчицата!...

— Благодарѣж, докторе, казаразчувствованъ студентътъ, и ще видите, че Кандовъ нѣма да бѣде излишенъ...

— О! знамъ, знамъ!... Защо не прие още когато Огняновъ ти прѣдлагаше?... Ахъ, сърдцето ми се къса отъ жалость... Моятъ нещастенъ Бойчо! Защо не умрѣхъ азъ, та той да живѣеше да распаля народа съ словото си и съ примѣра си!... Знаешъ ли, Кандовъ? Той бѣше истински герой, велика душа!... Ахъ, страшно ще отмѣстимъ за кръвта му!... За едно сто! Ще расплачемъ майкитѣ имъ на тия варвари!

— Отмѣщение, да! отговори Кандовъ; това е едничкото чувство, което движи и мене тая минута... Такава личностъ, като Огнянова, не може да се прости на убиецътъ.

— Отмѣщение, и страшно! извика докторътъ.

— Довечера ли ще се спере комитетя?

— Да, у бай Мичови; ние ще идемъ заедно...

— Щомъ ме приемѣтъ, азъ щж направѣ едно прѣдложение тамъ. — Какво? — Да се убие убиецътъ на Огнянова! — Та той не е единъ, приятелю... Тѣ сж нѣколко... и дѣ ще ги търсимъ?... Па ако питаешъ, то е цѣлото турско царство...

— Споредъ мене единъ е виновникътъ само!

Докторътъ го погледнж зачудено.

— Единъ е, и той е при насъ...

— При насъ?

— Да, правиятъ виновникъ на смрътта му.

— Ахъ, бай Кандовъ, струва ли труда си... да отмѣщавашъ на единъ идиотъ... Мунчо е лишенъ отъ съзнание. Тоя нещастникъ самъ не е отбиралъ, че прави